

Az elveszett lelkekért

Kim Sung Hoon lelkész prédikációja

Aki megízlelte a halált

Minden ember a bűn hatalma alatt született. Azoknak az embereknek, akik a bűn és a Sátán uralma alatt vannak, van egy közös tulajdonságuk: ők mindannyian a saját gondolataikban bíznak. A Bibliában azt figyelhetjük meg, hogy azok az emberek, akik felismerték, hogy pusztulás vár rájuk, mindannyian új életet nyertek.

A bűn, a leprás emberhez hasonlítható

Az emberek vétkeztek Isten ellen, és szívükből elhagyták Őt. Az igazság és az igazságosság Istenének elhagyását követően, mindannyian bűnbe estek. A bűn hatalma alatt nagyon sok ember megszületett már. Azok az emberek, akik a bűn hatalma alatt születtek, kizárólag csak a bűntől részesülnek vezetésben. Az ilyen szív a Sátán uralma alatt van. Azoknak az embereknek, akik a bűn és a Sátán uralma alatt vannak, van egy közös tulajdonságuk: ők mindannyian a saját gondolataikban bíznak. A bűn hatalma alatt nagyon sok ember született. Azoknak az embereknek, akik a bűn és a Sátán uralma alatt vannak, van egy közös tulajdonságuk: ők mindannyian a saját gondolataikban bíznak. Ha Isten Igéje az ember szívébe jut, akkor azzal a szívvel, amelyet az Ige tart meg, a Sátán nem tud kapcsolatot fenntartani. Ezért valóban csodálatos dolog az, hogy elmerülhetünk az Igébe. De van még egy dolog, amit az emberek megtehetnek, ami ennél is lenyűgözőbb, hogy át adják szívüket az Igének. Igazán nagy áldás, hogy megtalálhatjuk magunkat az Igében, és az életünkben megtapasztalhatjuk az Ige munkálkodását. Miután az emberek elhagyták Istent, a halál uralma alatt éltek, de ezt, szívük fásultsága miatt nem vették észre. A Biblia nagyon sok leprás emberről tesz említést. Olyan sok fejezete íródott a leprásokról, hogy ezeket olvasva, egyesek meg is jegyezhetnék: „Jézus idejében csak leprások éltek?” Ennek az a magyarázata, hogy a leprának nevezett betegség és a bűn között mély kapcsolat húzódik. Amikor a lepra vírusa behatol az emberi szervezetbe, három évig rejtve marad. A lappangás időtartama után az embernek az arcbőre erősen kifehéredik és letisztul. Ilyenkor az emberek gyakran megkérdezik: „M től lett ilyen szép világos az arcbőröd?” De nem sokkal később piros pörsenések keletkeznek a testen. Az

első dolog, amit a lepra vírusa a testbe bejutva tesz, hogy megöli az idegeket. Aki leprás lesz, annak a teste érzéketlenné válik az ingerekkel szemben. Én ismerek egy lelkészt, aki leprás. Egy napon, amikor hazajött az iskolából, az édesanyja megkérdezte tőle: „Mi történt a lábaddal?” Mikor lenézett, látta, hogy egy szög úgy megszúrta, hogy a sebből folyt a vér. De egyáltalán semmi fájdalmat nem érzett. Annak örült, hogy nem fájt. Amint az édesanyja észrevette, hogy a gyerek teljesen érzéketlen a fájdalommal szemben, tudta, hogy leprás lett. Nem sokkal később, elválasztották a családjától, és a leprások közösségébe küldték. A lepra előrehaladtával kiütések keletkeznek. Ezeket a betegek igyekeznek elrejtetni, hosszú ujjú ruhákkal takarják el magukat. A lepra betegsége a következő fejlődési szakaszokon megy keresztül: az illető az első három évben nem veszi észre a betegségét, a következő három év során csak az érintett személy vesz róla tudomást. Később az arcon jelentkező kiütések miatt nem tudja eltitkolni a betegségét. Majd a betegség előrehaladtával a test rothadni kezd, így az embert el kell különíteni. El kell őket választani szerető szüleiktől, testvéreiktől, barátaiktól és mindentől, ami megszokott volt számukra. Ma már megfelelő gyógyszerek vannak arra, hogy megállítsák a betegség fejlődését és kiterjedését, de régen, amikor a test elkezdett rothadni, a fertőzés veszélye miatt olykor-olykor el kellett távolítani az elhalt testrészeket. Ám még akkor sem éreztek semmiféle fájdalmat. Miután e három fázis lezajlik, a beteg meghal.

A bűn is ilyen. Ha valaki leprás lesz, az elején kitisztul az arca. Ehhez hasonlóan, ha valaki rosszat tesz, az először érdekesnek tűnik. Még az almásgazda fia is csatlakozik a lopáshoz, mert a lopott gyümölcsnek sokkal jobb az íze. A bűn izgalmat és élvezetet hoz magával. A bűnnek különleges íze van. Az emberek e miatt az íz miatt szánják el magukat arra, hogy bűnt kövessenek el. Ugyan ki tanítja manapság a gyerekeket arra, hogy lopjanak? Mégis mindenféle bűnöket követnek el. Ha megfigyeljük, észrevehetjük, hogy a bűnben olyan erő van, ami vonzza az emberi szívet. Úgy tűnik, mintha valami szórakoztató rejlene benne. Amikor valaki valamilyen bűnt követ el, először szórakoztatónak tűnik. De amikor a bűn igazán befészkel magát az ember szívébe, akkor elpusztítja a szív érzelmeit. Ezzel a szív tulajdonképpen érzéketlenné válik a bűnnel szemben, és mialatt a bűn ezt a roncsolást végzi, az érintett személy semmit sem érez. Végezetül pedig, semmilyen erő sem lesz, amely visszafoghatna bennünket, még ha ez a vesztünket okozza is. A bűn következményeképpen az emberek meg fognak semmisülni. Ennek ellenére senki sem érzékeli azt az okot, ami ezt kiváltja. Noha az emberek bűnben élnek, mégis teljesen nyugodtak. Ha esetleg hallják is, hogy mi lesz a bűn következménye, így szólnak magukban: „Te csak mondd, majd én hallgatom.” Egyszerűen nem tartják fontosnak. Vajon származhat-e ez az ő saját józan gondolkodásukból? Valójában ez az ördög gondolata. Ilyen az a szív, amelyet az ördög kitárt a bűn befogadására. Még azt is közömbösen fogadják, ha azt mondják nekik, hogy a pokolba fognak menni. Az emberek szíve ki van tárva a lepra előtt. Ezért egyáltalán nem is tudják érzékelni, hogy megsemmisülnek. A Biblia leírja, hogy Isten az ilyen embereknek adta a törvényt. Isten a törvény által le akarja leplezni a szívünkben lévő bűnt. Pontosan úgy, ahogyan a halált okozó lepra a

leprás testében tartózkodik, a mi szívünkben a bűn lakozik, amely a megsemmisülésünkhöz vezet. A törvény azt tanítja nekünk, hogy a bűn betegségében vagyunk. „Ez veszélyes. Ez a megsemmisülés. A bűn miatt el fogsz pusztulni!” A törvény sokféle módon mutat rá arra, hogy mindannyian el leszünk pusztítva. Ezért Isten erre a földre nem ad jót, inkább keserűséget, földrengéseket, halált, idéz elő a földön, annak érdekében, hogy felismerhessük annak a tényét, hogy a jelenlegi életünkben nincs semmi reménység. A Bibliában azt figyelhetjük meg, hogy azok az emberek, akik felismerték, hogy pusztulás vár rájuk, mindannyian új életet nyertek.

A parázna

A Bibliában azt figyelhetjük meg, hogy azok az emberek, akik felismerték, hogy pusztulás vár rájuk, mindannyian új életet nyertek. Ezért nagyon fontos, hogy az emberek felismerjék, hogy ők maguk azok, akikre a pusztulás vár.

A Királyok első könyvének 3. fejezete kétféle embert mutat be. Kit is nevezünk örömlánynak? Azt, aki árúba bocsátja a testét. Mi a különbség az örömlány és a tisztességes asszony között? Mindketten férfiakkal állnak kapcsolatban, de amíg a tisztességes asszony elválasztja egymástól a kiválasztott férfit a többitől, addig az örömlány ezt a vonalat nem húzza meg. Az örömlány jellemzője az, hogy bárkinek odaadja a testét, anélkül, hogy megválogatná őket, ill. határvonalat húzna közéjük.

Némelyek panaszkodnak a misszionáriusainkra. Azt mondják, hogy szinte nyomozókként vizsgálják azt, hogy „az ember hisz, vagy nem”. „Miért nem tudják egyszerűen elfogadni, amit mondok, hogy igenis hiszek. Miért néznek továbbra is kételkedve rám, amikor azt mondom, hogy mehetek a mennyek országába?” Ezt azért tesszük, mert ez nagyon is fontos kérdés. „Vajon én be tudok menni a mennyek országába vagy nem?” Ebben a témában is pontosan meg kell húznunk a választóvonalat. Ami még ennél is fontosabb, ugyanezt meg kell tenni az egyén szívében is. Mennél tisztább a gyülekezet, annál élesebbé és világosabbá válik ez a választóvonal. A misszionáriusok világosan meghúzzák a vonalat a már üdvözült és a még nem üdvözült emberek között. Ezzel szemben, az elromlott egyházakban hiányzik ez a választóvonal. Ők bárkit azonnal „testvérnek és testvérasszonynak” neveznek. Sőt, mindnyájuknak azt mondják, hogy a mennyek országába mehetnek.

A keresztény rádióműsorokban, amikor a hallgatókkal beszélgetnek, a műsorvezető mindenkire így szól: „Szervusz testvérem. Hogy vagy?” Ez olyan megnyilvánulás, melyből világosan kitűnik, hogy hiányzik a választóvonal. Nem nevezhetünk bárkit testvérünknek. Csak az mondható igazi testvérnek, aki ugyanazt a vért nyerte el, Jézus Krisztus drága vérére. Aki megkapta Jézus Krisztus vérére, annak nincs bűne. Jézus Krisztus vére által győzedelmeskedett a bűn felett. Mivel ez a vér legyőzte a bűnt, Isten gyermeke már nincsen többé a bűn hatalma alatt. Tehát csak akkor mondható valaki testvérnek, ha az érintett személynek világos bizonyágtétele van arról, hogy mi módon győzedelmeskedett a bűn felett. De az emberek ezt figyelmen kívül hagyják, és bárkivel találkoznak is, mindjárt testvérnek

mondják egymást. Ez lélekben való paráználkodás, amely mocskos gondolkodásmódból származik.

Isten minden alkalommal világosan különbséget tett a dolgok között. Mózes I. könyvében Isten az első napon világosságot teremtett, majd elválasztotta a világosságot a sötétségtől. A második napon Isten elválasztotta egymástól a vizeket, a mennyezet felett lévő vizeket a mennyezet alatt lévő vizektől. Hasonlóképpen, Isten mindig elválasztotta az egyiket a másiktól. Viszont az ördög folyton összekeveri a dolgokat. Vajon Noé idejében mi váltotta ki az ítélet eljövételét, amelyről a Teremtés könyvének 6. fejezete számol be?

„És látták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala.” (Móz. I. 6, 2)

Ami között különbséget kellett volna tenni, azt az Istennek fiai és az emberek leányai összekeverték. Ez volt a megsemmisülést kiváltó ok. Isten nem akart elnéző lenni a szent és a szentségtelen dolgok között meghúzendó éles vonal ügyében, nem akart kockáztatni semmit. Ezért meg kellett semmisítenie a világot. Ez igazán nagyon fontos dolog. Az Önök szívében Istennel kapcsolatban ott kell lennie a tisztán és világosan meghúzott vonalnak. De sajnos minden egyes ember elveszítette ezt a vonalat a szívéből. A Biblia a következőt mondja Izraelről: „Izrael, te érintetlen szűz.” Isten szempontjából mi mindannyian szüzek vagyunk. A szűz akkor találkozik a férjével, amikor eljön annak az ideje, a férj pedig maga Isten. Isten a Bibliában férjként mutatta be magát. Nekünk találkozunk kell Istennel. A szívünknek össze kell kapcsolódnia Istennel. Át kell adnunk a szívünket Istennek. Az emberek bemocskolták szívüket, azt a szívet, amelyet Istennek kellett volna adni. Az ilyen életvitelt élő emberekre mondja a Biblia, hogy paráznák. Ám az emberek mit sem törődve ezzel, bemocskolták szívüket, azt a szívet, amelyet Istennek kellett volna adni. Isten helyett inkább más dolgoknak adták át a szívüket. A szívüket teljesen átadták a tekintély megszerzésének, a pénznek, és a világ által kínált vágyaknak. Erkölcstelen „asszony” lett belőlük. Az ilyen életvitelt folytató emberekre mondja a Biblia, hogy paráznák. A Királyok I. könyvének 3. fejezete két parázna asszonyról szól. Ám a történet nem másról szól, mint Önökről szól. Arról számol be, hogy milyen kitartóan futottunk a saját vágyaink és kívánságaink után, amióta elszakadtunk Istentől, aki a mi férjünk. Még azok is, akik váltig állítják, hogy hisznek Istenben, a hitet csak úgy kezelik, mint egy eszközt a sok közül. Csak akkor hívják Istent, ha szükségük van rá. Isten már csak eszköz lett arra, hogy betöltse az egyes emberek kívánságait.

De ne engedjék becsapni magukat. Isten csak a saját munkáját végzi el. Isten nem munkálkodik abban, ami nem az övé. Isten nem akar segítségül lenni az Önök vágyainak beteljesülésében. De ha egyszer Isten részévé válnak, akkor attól a pillanattól fogva Isten munkálkodhat az Önök életében. Azoknak az életében, akik Isten részévé válnak, és ez által Isten emberei lesznek, tekintettel saját magára, Isten segíteni és munkálkodni fog. Viszont nem fog segíteni annak, aki a test kívánságainak a kielégítését keresi. Tehát olyanok is lesznek, akik segítséget kérnek, de nem fogják megkapni életük végéig sem. Ezzel szemben, vannak, akik nem is kérik, mégis azt tapasztalják, hogy Isten segít neki. Ez

azért van így, mert az ő szívük eggyé vált Istennel.

A parázna asszony, aki életet szeretett volna nyerni

A Királyok I. könyvének 3. fejezetében két parázna asszony gyereket szült. Egy új élet foganása, egy élet keletkezése az előben azt jelenti, hogy Isten alkalmat adott arra, hogy az illető elgondolkodjon a saját lelkéről. Mindkét parázna asszony gyereket szült, de álmában az egyik asszony agyonnyomta az újszülött gyermekét. Vajon miféle gyenge érzelmei lehettek ennek az asszonynak? Hiszen arra sem eszmélt fel, hogy agyonnyomja a gyermekét. Amikor felébredt, holtan találta. Mennyire kesergett, amikor megpillantotta halott gyermekét? Nos, ez a parázna asszony egyáltalán nem kesergett a gyermeke miatt, ehelyett a figyelme a másik parázna asszony mellett alvó gyermekre terelődött. Ez a gyermek békésen aludt az édesanyja mellett. Ekkor a parázna asszonyt hirtelen arra indította a szíve, hogy cserélje ki a gyermekeket. Ez az asszony ízig-vérig parázna volt. Ennek az asszonynak a gyermeke iránt nem volt sem szerető, sem pedig ragaszkodó szíve, egyedül csak birtoklási vágy élt benne. Nem aggódott az élete miatt, a szívében egyszerűen csak birtoklási vágy és kívánság élt. Ez az asszony egész életében így élt. A pénzért és azért, hogy beteljesüljenek a kívánságai. Feladta azt, ami az életében a legfontosabb. Mennyire mocskos lehetett ez az asszony?

Szóval, megcserélte a gyermekeket. Virradatkor, amikor felébredt az élő gyermek édesanyja, a maga mellett lévő kisbabát holtan találta. „Ó kisfiam! Ó kisfiam! Mi történt veled? Én tehetek róla, hogy meghaltál!” Majd rájött, hogy ez a kisbaba nem is az övé. Amikor hátranézett, látta, hogy a mellette lévő parázna asszony nem a saját gyermekét tartja a kezében. Azt kérte a parázna asszonytól, hogy adja vissza a gyermekét. De az váltig állította, hogy a gyermek a sajátja. Később, mivel ebben az ügyben senki sem tudott helyes döntést hozni, ítélet végett, Salamon király elé kerültek. Salamon király előtt mindkét asszony – érvekkel alátámasztva – magának követelte az élő gyermeket. Mindketten úgy mutatták be magukat, hogy már-már úgy tűnt, mintha mindketten az igazi édesanyák lennének, de valójában csak az egyikük volt az igazi, a másik hamis volt. Ha Isten színe elé állnánk, mi is ugyanilyen helyzetben lennénk. Mindenki követelődzne, azt állítva, hogy hittek Istenben. Mindenki azt követelné, hogy higgyék el nekik, hogy ők őszintén hittek. De Isten nem fogja meghallgatni a „meséiket”.

Mindketten anyának tűntek, de csak az egyikük volt valódi, a másik csak egy parázna asszony volt. Az egyikük anyai szívvel érkezett, a másikuk viszont parázna szívvel, amelyben csak az a vágy élt, hogy birtokolhassa azt, ami a számára jónak látszott. Miután Salamon király látta és hallotta a két asszony vitáját a gyermek körül, így szólt:

„Hozzatok egy kardot. Hasítsátok ketté ezt a csecsemőt, és adjátok az egyik felét az egyik anyának, a másik felét a másik anyának. Mivel mindketten magukénak követelik, nincs más megoldás.”

Hogyan szólt a parancs, mi legyen a gyermekkel? A király azt mondta, hogy öljék meg. Mártsák a kardot a csecsemő testébe. A bíró szerepét betöltő Salamon pontosan tudta, hogy az igazi édesanya

élete össze van kapcsolódva a csecsemő életével. Nincsenek elválasztva egymástól, hanem egyek. Ezért, ha a kard a csecsemő szívébe hatol, akkor az igazi anya szívébe is be fog hatolni. Ha a csecsemőt megölik, a halála az igazi anya szívére is kihat. Miután Salamon kimondta az ítéletet, a halál az igazi anya szívébe hatolt. Ekkor arra gondolt, hogy meg kell mentenie a gyermeket. A Biblia a következőképpen írja le az anya szívét: „... sóvárgó és együtt érző szívet táplált a gyermeke iránt...” Csak egy mód van a gyermek megmentésére. A másik parázna asszony biztosan nem fog lemondani a csecsemőről, ezért az igazi édesanyának kell lemondania róla.

„Ó én uram, add neki az élő gyermeket, és semmi képen ne öld meg őt! Ez a gyermek nem az enyém, csak hazudtam felőle.”

Az anya lemondott a gyermekéről. Vajon miért tette? Mit akart elérni ezzel? Azt, hogy megmentse a gyermek életét. Salamon látta ezt a szívet és így szólt: „Az élő gyermeket adjátok ennek az asszonynak.” Nos, ki kapta ezek után az életet? Az életet annak ítélték oda, akihez ezt megelőzően a halál érkezett.

Az emberek a halál és a megsemmisülés előtt állnak, de ezt képtelenek a szívük mélyén felismerni. Ezért Isten törvényeket adott nekünk, hogy az által észre tudjuk venni, hogy bűnösök vagyunk, és a bűn el fog pusztítani bennünket. A Biblia világosan kimondja, hogy „a bűn zsoldja a halál.” Isten az Igének ezzel a kardjával élesen a szívünkbe szúrta. „A bűn zsoldja halál”, ami azt jelenti, hogy az ember meg fog semmisülni. Tudniillik az ember egy elveszett lény. Az Efézusbeliekhez írt levél 2. fejezetében az áll, hogy mi „természet szerint haragnak fiai vagyunk”. Ez azt jelenti, hogy az életünk nem kerülheti ki a halált és a megsemmisülést. De mivel az emberek szívében mindez homályos, annak ellenére, hogy Isten Igéje éles kardként szól hozzájuk, mindez nem képes kellő komolysággal behatolni a szívükbe. Egyáltalán nem érzik a szúrást. Ez ahhoz a parázna asszonyhoz hasonlítható, aki hazudott a gyermek felől.

Noha Salamon király kiadta a parancsot a gyermek megölésére, a hamis anya szívébe nem hatolt be a halál. Oly sok ember él anélkül, hogy aggódna a lelkéért és az életéért. Olyan módon éltek, mint ami a parázna asszony szívében lakozik, csak a testre gondolnak. Ezért, ha Isten a halál kardjával szúr is, a szív nem tudja felfogni azt. Ez valóban a paráznák útja. Csak a test kívánságának beteljesülése miatt aggódnak. Mennyire sajnálatra méltó az ilyen élet? Az igazi anya a saját szívében érezte a halál közeledtét. *„Ó Istenem! El fogom veszíteni ezt a gyermeket! A gyermekem meg fog halni!”*

A gyermek halálával az anya is meghal, ugyanis felfogja a halál jelentését.

„Elérkezett hozzám a megsemmisülés ideje. Nincs már semmi reménységem.”

Aki ezt szíve mélyén érzi, egész biztos térdre fog borulni, mert szeretne életet nyerni. Ekkor érkezik el arra a pontra, ahol meg tudja tagadni önmagát. két parázna asszony közül az igazi anyának a halál színe előtt el kellett hagynia saját önbecsülését és igazságát. Vajon az élő csecsemő az övé volt e vagy nem? Igen, az övé volt. De még ezt az igazságot is el kellett hagynia annak érdekében, hogy életet nyehessen. Az igazi édesanya teljesen elhagyta önmagát. Még az igazságot is oly módon tette félre, hogy

hazugságnak állította be. Ez igen nemes cselekedet. Amelyik szív felhagy azzal, hogy önmagához ragaszkodjon, azt Isten kegyelme betölti és Isten irgalmassága benne marad.

Számtalan történet van a Bibliában, amely hasonló témával foglalkozik. Aki a történetben életet nyert, felismerte a pusztulás közeledtét, amelyet Isten véghez akart vinni rajta, ezért fel is készült a halálra. Az ilyen ember kegyelemért folyamodik: „Istenem, kérlek, könyörülj a lelkemen. Kérlek, végy engem a Te kegyelmedbe.”